

РЕШЕНИЕ

№ 1296

гр. София, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10179** по описа за **2022** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от С. В. Н. срещу Решение № 3210 от 22.08.2022г. по НАХД № 8609/2022г. по описа на СРС, 114 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ №18-4332-021974/20.11.2018 г. на началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция”, с което на основание чл. 53 от ЗАНН, на касатор, е наложено административно наказание „глоба” в размер на 700 лева, както и наказание „лишаване от правоуправление на МПС” за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДВП. В жалбата касаторът излага, че решението е незаконосъобразно, като постановено при нарушаване на материалния закон и процесуалните правила. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение и вместо него да постанови друго, с което да отмени наказателното постановление. Правят се оплаквания за допуснати СПН при съставяне на АУАН и за изтекла погасителна давност. Има искане за присъждането на разноски, по приложен списък в производството по н.а.х. дело 8609/21 г.

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи, отдел “Пътна полиция”, редовно призван, не се представлява, не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и

правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, приложим по препращане от чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 30.03.2018 г. в 13:20ч., в [населено място], С. Н. е управлявал автомобил „М.“ Ц. 500 с рег. [рег.номер на МПС] , негова собственост, с посока на движение от [улица]към „Център“, като при ограничение на скоростта за населено място от 50 км/ч, автомобилът е засечен да се движи със 106 км/ч, като е приспаднал толеранс от 3% във връзка с допустима грешка при измерване на скорост и същата се зачита като 103 км/ч. Нарушението е установено с техническо средство – мобилна система за видеонаблюдение TFR1-M с радар TR4D с № 505, записваща дата, час, място, скорост и регистрационен номер. На 09.10.2018 г. Н. се е явил лично и е попълнил декларация по чл. 188 от ЗДвП, в която е посочил, че лично е шофирал процесния автомобил. Съставен АУАН от 09.10.2018 г. за шофирането с превишена скорост, в който е обективизирано извършеното административно нарушение. Съставеният акт му е връчен в момента на съставянето му срещу подпис. На базата на съставения АУАН е издадено процесното наказателно постановление, с което на основание чл. 53 от ЗАНН, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, на Н., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 700 лева, както и наказание „лишаване от правоуправление на МПС“ за срок от 3 месеца.

За да постанови оспореното решение въззивният съд е приел, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на производствените правила: АУАН е издаден в съответствие с изискванията на чл. 42 от ЗАНН, както и НП е съобразено изцяло с разпоредбите на чл. 57 от ЗАНН, издадено е от компетентния за това административен орган, при спазване на процесуалните правила за това. Същите съдържат пълно и точно описание на извършеното нарушение, както и доказателствата, на базата на които административнонаказващият орган е приел тези изводи. Доколкото лекият автомобил е заснет като единствено МПС на пътното платно към момента на отчитане на скоростта и липсват други МПС, СРС е приел за доказани по безсъмнен начин констатациите в АУАН, инкорпорирани в НП, тъй като единствено възможно е само този автомобил да се е движил със засечената скорост. При постановяване на решението районният съд не е допуснал нарушение на закона.

Този извод по принцип се споделя от касационната инстанция, но при постановяване на съдебния акт, решаващият състав на съда констатира, че е изтекла предвидената в закона абсолютна погасителна давност за административнонаказателното преследване на процесното нарушение, извършено на 30.03.2018 г.

Съгласно приложимата норма на чл.11 ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта и обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на Наказателния кодекс (НК), доколкото в ЗАНН липсва друга уредба. Това препращане е общо и важи за всички обстоятелства, които изключват административнонаказателната отговорност, включително и давността по чл.79, ал.1, т.2 НК. Съгласно цитираната разпоредба, наказателното преследване и изпълнението

на наказанието се изключват, когато е изтекла предвидената в закона давност. В ЗАНН липсва изрична регламентация на сроковете за погасяване на административнонаказателната отговорност, поради което, по силата на чл.11 ЗАНН, следва да намерят съответното приложение правилата на НК.

Според разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5 НК, наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички случаи, извън изрично и изчерпателно посочените в т.1 – т.4.

Нормата на чл.81, ал.3 НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. Съгласно тази разпоредба, независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл.80, ал.1 НК).

В конкретния случай абсолютната давност, съгласно приложимата норма на чл.81, ал.3 във вр. с чл.80, ал.1, т.5 НК, е четири години и шест месеца от момента на извършване на нарушението - 30.03.2018 г. и е изтекла на 30.09.2022 г., след постановяване на въззивното решение, но към момента на постановяване на настоящото решение.

Предвид наличието на изтекла погасителна давност по чл.11 ЗАНН, във вр. с чл.81, ал.3 и чл. 80, ал.1, т.5 и ал.3 от НК, решението на първостепенния съд следва да се отмени и вместо него по същество на спора да се отмени и оспореното НП. Основателно е искането за присъждане на разноски по приложения списък.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд София-град, XX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 3210 от 22.08.2022г. по НАХД № 8609/2022г. по описа на СРС, 114 състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № №18-4332-021974/20.11.2018 г. на началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция”, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДВП на С. В. Н., ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба” в размер на 700 лева, както и наказание „лишаване от правоуправление на МПС” за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДВП. ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. В. Н., ЕГН [ЕГН] сумата 500 /петстотин/ лева, разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове: 1.

2.